

Şanlı Direnişin Kahramanları

Ali Aygün

Türk Silahlı Kuvvetleri içerisinde yuvalanmış olan FETÖ mensupları, emir komuta zincirinin dışına çıkarak 15 Temmuz 2016 Cuma akşamı saat 21.00 sularında Ankara ve İstanbul'da eş zamanlı bir askerî darbe girişimi başlattı. İstanbul'da Boğaziçi ve Fatih Sultan Mehmet Köprüleri, Atatürk Havalimanı ve İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü zapt edildi. Ankara'da ise devletin Milli İstihbarat Teşkilatı, Emniyet Genel Müdürlüğü ve Gölbaşı Polis Özel Harekât Merkezi gibi stratejik kurumlarına bombalı saldırılar düzenlendi. Her iki şehirde de darbeciler kaçırdıkları F-16'larla alçak uçuşlar gerçekleştirdi.

İstanbul ve Ankara'daki TRT binaları işgal edilerek, kendisini "Yurtta Sulh Konseyi" olarak tanımlayan darbeci çete üyelerinin hazırladığı bildiri zorla okutuldu. Metnin içerisinde sokağa çıkma yasağının yanı sıra tüm özel yayın organlarının bu bildiriye okuması dikta edildi. Cumhurbaşkanlığı Külliyesi, Türkiye Büyük Millet Meclisi ve Başbakanlık ile birlikte çeşitli belediye binalarına saldırılarda bulunuldu. Cumhuriyet tarihinde ilk kez Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne darbeci çete tarafından kaçırılan F-16 uçaklarından bomba atıldı.

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan millete, iradesine sahip çıkmak için sokaklarda darbeye direnme çağrısında bulundu ve halk darbe kalkışmasını engellemek için sokaklara çıktı. Darbeciler, silahsız bir şekilde sokağa çıkan halka ateş açtı. İstanbul ve Ankara'daki darbe karşıtı protesto ve direniş eylemlerinde 249 kişi şehit oldu, 2196 vatandaş ise yaralandı.

15 Temmuz ülke ve toplum tarihimiz açısından bir milat noktasıdır. Fert, millet, devlet ve medeniyet açısından tarihin önemli bir eşiğinde olduğumuzu göstermektedir. Bu zor zamanda hemen her vatandaş darbe girişimine tepki vermiş ve ortak ideal çerçevesinde halk bir araya gelerek bir destan yazmıştır. 15 Temmuz sadece bugünlerde değil, Türkiye tarihinde demokrasi zaferi olarak yer alacaktır.

15 Temmuz darbe girişiminin yıl dönümünde, bu hain darbe girişimi karşısındaki cesur duruşları ile destan yazan şehit ve gazilerimizin aziz hatırasının unutulmaması için hepimize büyük görev düşüyor. Biz de bu sayımızda ŞANLI DİRENİŞ 15 TEMMUZ VE ŞEHİTLİK gündemini işlerken üç şehit ailesini sayfalarımıza taşıdık.

Meriç Alemdar

(1 Ocak 1972, Trabzon/15 Temmuz 2016, Ankara)

2. Sınıf Emniyet Müdürü Meriç Alemdar, 15 Temmuz gecesi, hainlerin kontrolündeki F-16'ların Ankara Gölbaşı Özel Harekât Daire Başkanlığı'na düzenlediği saldırıda şehit oldu.

Evi, Gölbaşı Özel Harekât Daire Başkanlığına yürüme mesafesinde olan şehidin cenazesi, evinde helallik alındıktan sonra Gölbaşı Polis Mezarlığı'na defnedildi.

Şehidin ismi, Ankara Gölbaşı'nda bir ilk ve ortaokula verildi.

Fadime ALEMDAR: "Kalleşçe vurulduk!"

Fadime Hanım, sizi tanıyabilir miyiz?

Aydın doğumluyum. İlk, orta liseyi Isparta'da okudum. Polis okuluna gittim. Sonra buraya genel müdürlüğe geldim. Genel müdürlükte çalışırken eşimle tanışıp evlendik. Eşimin ilk görev yeri Tokat'tı, benim Ankara'ydı. Sonra Malatya'ya gittik. Oradan Bursa'ya... Bursa'da eşim Özel Harekât'ta görev yapıyordu. Sonra Ankara'ya geldik. O zamandan beri buradayız.

15 Temmuz'da neler yaşadınız?

Hepimiz birlikte yaşadık. Millet olarak. Bizler görevli olduğumuz için ateş bize dokundu. Normalde kayınpederim koah hastasıydı. Lokman Hekim hastanesindeydi. Onu ziyaret ettikten sonra görevlerimize gittik. Mesai bitip evimize döndük. Yemeğimizi yedik. Bütün ailelerin yaptığı şeyler. Sonra eşimi aradılar. Ardından beni. Herkes görev yerine! Eşim Özel Harekât Daire Başkanlığı'na gitti, ben de görev yerime geldim.

Bize şehidimizden, Meriç Bey'den bahseder misiniz?

Eşim görevini çok seviyordu. Özel Harekât'ı çok seviyordu. Orası onun ikinci eviydi. Ailesi bizdik ama orası onun için farklıydı. Kolej akademiden mezun olunca hemen Özel Harekât'a gitti ve hiç kadroda çalışmadı. Sadece Özel Harekât'ta çalıştı. Eğitim Şube'ye bakıyordu. Sonra bir iki farklı şubede daha çalıştı. Sonra da terfien ataması 2. Sınıf Emniyet Müdürü olunca akademiye tayini çıktı. Daire başkanımız Özel Harekât Daire Başkanlığına Daire Başkan Yardımcısı olarak tekrardan görevine geri

çağırdı, işi biliyor, seviyor diye. Başkan yardımcısı olarak görev yapmaya devam etti. Sürekli operasyonlara gidiyorlardı. Burada değildi. Orası onun eviydi.

Mizacı nasıldı?

Dışardan çok sert görünümünün altında, çok yufka yürekli, çevresi tarafından sevilen, saygı duyulan, aslen Trabzonlu olmasından dolayı esprileriyle bilinen bir polis müdürüydü. Spor yapmayı ve kitap okumayı çok severdi. Hatta son okuduğu kitabı da yarım kaldı.

Bir seneyi nasıl geçirdiniz?

Çok zor. Yani geçiyor diyoruz da aslında geçmiyor. Şu an üçümüz birlikte yaşıyoruz. Sadece çocuklarımızı düşünüyorum. Bir kızımız, bir oğlumuz var. Babalarının istediği gibi. Onların eğitimlerinin çok güzel olması ve vatana millete faydalı bireyler olması, babalarının kaldığı yerden vatana hizmet etmeleri için çaba gösteriyorum.

Üzerinden bir yıl geçti. Şehit eşi bir polis olarak geriye dönüp baktığınızda neler düşünüyorsunuz?

Çok acı. Olmaması yaşanmaması gerekiyordu. Silahlı kuvvetler ülkemizi dışarıda düşmana karşı, polis teşkilatı da içeride suçlara karşı koruyor. İki gücün bu şekilde yıpranması, tahrip edilmesi çok acı. Keşke yaşanmasaydı. 15 Temmuz bu açıdan çok farklı bir vahamet taşıyor. Bizim mesleğimiz kolay değil. Hiçbir meslek kolay değil. Ama bizim mesleğimiz daha fedakârlık isteyen bir meslek. Her mesleğin kendine göre zorlukları, güzel yanları var. Şehit eşi olmak çok gurur verici. Ama keşke bu şekilde olmasaydı diyorum. Keşke savunma hakları olsaydı. Hiçbir yerde kullanılmayan bir bombayla şehit edildiler. Keşke terörle savaşırken şehit olsaydı. Böyle kalleşçe olmasaydı. Darbe girişimi değil, bir suikasttı bu. Cinayet ve katliamdı. Evet, hayatımızda çok büyük eksiklerimiz var. Çocukların tam babaya ihtiyacı olduğu zaman babamız yok, eşimiz yok. Anne olarak hissettirmemeye çalışıyorsun, koşturuyorsun, eksik bırakmamaya çalışıyorsun. Ama yine de zor. Baba sevgisi çok farklı biliyorsunuz. Çok şükür devletimiz zaten yardımlarını esirgemiyor ama keşke bunlar yaşanmasaydı. Mertebesi çok güzel. Ondandır gurur duyuyorum. Başka da tesellimiz yok.

Görev esnasında hayattayken şehadetle ilgili konuşur muydunuz?

Tabii ki. Bu meslekte bir adım daha öndesiniz. Çok güzel bir mertebe. Herkes o mertebeye ulaşmak ister. Onun için konuşurduk. Onun yerine ben de şehit olup o kalabilirdi. İkimiz de olabilirdik. Asker ve polisin hepsinin gönlünde yatan bir mertebedir o. Rütbe, makam önemli değil. Elhamdülillah hepimiz Müslümanız. Bu mertebeyi düşünüyoruz.

Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

İnşallah bir daha olmaz. Bir daha yaşamayız. Evet, şehitlik makamı çok güzel ama bu şekilde olmamasını tercih ederdim. Bu vatan bizim, bu ülke bizim. Her yönden sahip çıkmamız gerekiyor.

Mustafa Yaman

(1 Ocak 1985, Bartın/15 Temmuz 2016, Ankara)

15 Temmuz akşamı çocuklarını uyuturken Özel Harekât Dairesinin bombalandığını duyan Ankara Gölbaşı Özel Harekât Daire Başkanlığındaki Şehitler Camii İmam-Hatibi Mustafa Yaman, polis arkadaşlarına yardım etmesi gerektiğini söyleyerek evinden çıktı ve bir daha geri dönmedi. Hainlerin saldırısında kendisi de şehit oldu.

İmam-Hatip Mustafa Yaman, Bartınlıydı. 31 yaşındaki Yaman, kendisiyle aynı yerde görev yapan Vaiz Dilek Yaman ile 8 senelik evliydi. 6 ve 3 yaşlarında iki oğlu olan Yaman, Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi mezunuydu.

Polislere imam-hatiplik yapan ve şehitlerin cenaze namazlarını kıldırarak Yaman, "Sizler gibi ben de Mardin'de, Nusaybin'de şehit olsam keşke." diyordu.

Şehit Mustafa Yaman, 18 Temmuz 2016 Pazartesi günü memleketi Bartın'da defnedildi. Şehidin ismi Bartın ve İzmir'de imam hatip liselerine verildi.

Dilek YAMAN: "Bunları kimsenin bize yaşatmaya hakkı yoktu!"

Dilek Hocam sizi tanıyabilir miyiz?

Ankara Tevfik İleri İmam-Hatip Lisesinden sonra Ankara İlahiyat Fakültesine devam ettim.

Öğrenciliğim esnasında Tarım Bakanlığında memur olarak göreve başladım. Daha sonra okul bitince Diyanet İşleri Başkanlığına intisap ettim, Gölbaşı Müftülüğü bünyesinde Kur'an kursu öğreticisi oldum. Geçen seneden itibaren vaiz olarak görevime devam ediyorum. Sami Yusuf ve Mehmet Emin adında iki çocuk annesiyim.

15 Temmuz'da neler yaşadınız, anlatır mısınız?

Çocuklarımızı uyuturken kalkışmanın olduğunu öğrendik. Mustafa, "Özel Harekâtı bombalamışlar, biz gidiyoruz." dedi. Bu esnada kıyafetlerini hızlıca giymeye çalışıyordu. Bir an duraksadım, ne denilirdi ki,

düşündüm, tekrar bombalarlar, dedim. O da uzakta duracağız, dedi. Cevabından çok etkilenmiştim. O kadar hızlı hareket etmesine rağmen ses tonu da bir o kadar sakin idi. O iki kelimedede öyle manalar hissettim ki git de diyemedim kal da diyemedim.

Kalkışmayı televizyondan seyrettim. Bu esnada Mustafa'yı düşünüp kendi kendime arkadaşlarının yanına gitmeliydi diye telkin vermeye başladım. Ve Rabbim benim gönlüme sanki bir sekine verdi o zaman. Darbe girişimi bildirisini dinledim. Kalkışmayı yapanlar sokağa çıkma yasağını ilan ettiler. Ama Cumhurbaşkanımız bütün milleti meydanlara davet etti. Özel Harekât'a atılan bombayı burada hepimiz hissettik, camlarımız sarsıldı. Mustafa'yı merak ediyordum ama bombalanan bir ortamda onu aramam uygun olmaz, onu ve arkadaşlarını rahatsız ederim düşüncesiyle aramadım. İkinci bombadan 20 dakika sonra sadece iki kelimelik mesaj attım "Ne yaptınız?" diye. Ben yine rahatsız ederim düşüncesindeyim. Mesaj atmak daha uygun olur müsait olunca cevap yazar diyorum kendi kendime. Bir müddet bekledikten sonra cevap gelmeyince telefonla aradım. Saat 00.1'e kadar bir kaç dakika arayla telefonunu sonuna kadar çaldırdım. Saat 00.1'den sonra telefonuna hiç ulaşamadı.

Mustafa Hoca'yı sizden dinleyebilir miyiz?

Öncelikle şunu söylemeliyim, şehitlik mertebesine herkes layık olamaz, Mustafa Hoca şehitliğe gerçekten layık biriydi. İsminin anlamı seçilmiş demek, o daha doğmadan Rabbim seçmiş onu zaten. Şehitler Camisi'nin şehit imamı olması, onun seçilmişliğinin emaresi olsa gerek. Ayrıca özel harekât cemaatiyle beraber şehit olması onu özel, önemli kılıyor benim gözümde.

Rabbimizin şehitler için "Onlara ölümler demeyiniz, bilakis onlar diridirler." hitabına mazhar olan eşim, cenazesi yıkandıktan sonra gördüğümüzde evet gerçekten öyleymiş dedirtti bize.

Bazen böyle Mustafa'yı anlatmam isteniyor benden. Ama onun o gece yaptığı fedakârlık her şeyi anlatıyor zaten. Biri beş yaşında biri yirmi aylık iki yavrusuna doyamadan, hiçbir zorunluluğu yokken, canı pahasına vatanım, arkadaşlarım diyerek koşması ortadayken diğer özelliklerini anlatmak onu gölgede bırakmak mı olur acaba diye tereddüt ediyorum.

Mustafa deyince güler yüzlü siması belirir onu tanıyanların hayalinde, her zaman tebessüm ederdi. Sesinin yükseldiğine, sinirlendiğine, kızdığına şahit olmadım. Çok sabırlıydı. İnsanların kötü yönlerini ne arkadan ne de yüzlerine söylerdi. Olumsuz durumları olumlu duruma çevirirdi. Herkes tarafından sevilen biriydi. Her yaştan her düşünceden insanla anlaşabilirdi. Herkes onunla ünsiyet kurmaya çalışırdı. Ben de dâhil. Hatta bir görevlimiz sırf onunla yakın olabilmek için buraya tayin istemişti. Hoş sohbetti ve esprili idi. Çokbilmiş gibi her söze atılmazdı. Söze en son başlayan ve en son bitiren olurdu. Herkes sohbetinden memnun kalırdı. Diğerkâm biriydi. Gece gündüz fark etmez, üşenmeden herkesin derdiyle dertlenirdi. Ve vefa. O gece hiçbir zorunluluğu yokken en zor anlarını yaşayan cemaatinin yanında olmak uğruna canı pahasına görevlerin üzerinde bir görev addederek gitmesi onun vefasını, yardımseverliğini, duyarlılığını, pratikliğini gösterdi zaten.

Çocuk sevgisi de çok ayırdı onda. Yalnız kendi çocuklarını değil, bütün çocukları severdi, ilgilenirdi... hayatta en sevdiği yavrularını vatan uğruna arkasına bakmadan bıraktı gitti.

Pratik biriydi, elinden her iş gelirdi. Yardımı sadece başkalarına değil ev içinde de yapardı. Ev işlerinde ve çocuk bakımında beni yalnız bırakmazdı.

Son bir seneniz nasıl geçti?

Yanımızda bu kadar eş, dost olmaz, herkesin kendine göre telaşesi var diye düşünüyordum, ama bir gün bile yalnız kalmadık. Hem aileden hem aile dışından ziyaretler hiç bitmedi, hele ilk zamanlar. Moral veren çok oldu. Dünyanın her yerinden dualar aldık. Biliyorum ki onların dualarıyla ayaktayız. Allah hepsinden razı olsun. Hiç yalnız kalmadık, ama Mustafa'nın boşluğu kesinlikle doldurulamaz. Çocuklarımla baba hasretiyle yandıklarını gözlerinin içinden anlıyorum. Büyük oğlum Sami Yusuf'umun sırtına daha beş yaşındayken yetişkinlerin dahi kaldıramayacağı bir yük bindi. Diğeri ise yirmi aylıktı, babasını hiç hatırlayamayacak. Çocuklarımla Mustafa'sız bir yıl geçirdik ve maalesef yıllar onsuz geçmeye de devam edecek...

Bundan sonrası için neler planlıyorsunuz?

Mevlana'nın dediği gibi, ne geçmişe bak üzül, ne de geleceğe bak tasalan. İçinde bulunduğun anı yaşa; çünkü o an varsın. Geçmiş ve gelecek arasında kaldığımda içinden çıkamıyorum ve bu sefer anneye muhtaç iki yavrumla ilgilenemiyorum, babalarıyla beraber annelerini de kaybediyorlar böyle davrandıkça. O anki sorumluluğum ne ise onu yapma gayreti içerisinde olmaya çalışıyorum ama hep cennette ailecek buluşup sonsuza dek mutlu yaşayacağımız günleri düşünüp ümit ederek. Lisede iken bir hocamız Arapça bir atasözü öğretmişti "külli atin garib= her gelecek yakındır." Allah'ım nasıl olmam gerekiyorsa öyle olayım diye dua ediyorum devamlı. Bol sabır ve yardım istiyorum Rabbimden.

Mustafa geride iki Mustafa bıraktı, onlar bana emanet ve şehit çocukları, onları Rabbimin ve babalarını emanetleri diye seviyorum. Bu sorumluluğumu, vazifemi en güzel şekilde yerine getirmek boynumun borcu. Rabbim ömür verdiği müddetçe babalarının yolunda, rabbimin rızası doğrultusunda yetiştirmeye gayret göstereceğim.

Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Bunları bize kimsenin yaşatmaya hakkı yoktu. Hele hele o iki masum yavruyu babasız bırakmaya kimin hakkı olabilir? Sadece biz de değil yüzlerce aileyi yasa boğdular, anaları evlatsız, kadınları dul, çocukları öksüz bıraktılar. İyi ki ahiret var diyorum, çünkü bize bu acıları yaşatanlara bu dünyada her ne ceza verilirse verilsin bana göre çok ucuz. "Sabah yakın değil mi?" (Hud,11/81.) Her şeyimiz yerli yerindeydi. 31 yaşındaydı, her şeyi geride bırakarak şehadete yürüdü. Bize de şehit ailesi olma şerefini verdi. Bu şerefi koruyabilmeyi nasip etsin Rabbim. Şefaatine nail eylesin. Ben ondan razıyım, Rabbim de ondan razı olsun.

Necmi Bahadır Denizcioğlu

(5 Mayıs 1966, Ankara/

15 Temmuz 2016, Ankara)

Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'ni bombalayan darbecilerin helikopterden açtığı ateşle şehadete yürüyen Necmi Bahadır Denizcioğlu, Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'a aşırı sevgisiyle tanınıyordu.

Kuzenleriyle birlikte Beştepe'deki Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'ne doğru yürüyen ve darbeci hainlere karşı çıkan Denizcioğlu, helikopterden açılan ateş sonucu olay yerinde şehit düştü.

50 yaşındaki Giresunlu şehit Necmi Bahadır Denizcioğlu, serbest meslekle uğraşıyordu. 11 yaşında kızı olan Denizcioğlu, 15 Temmuz akşamı olaylar başladığı sırada eşi Pınar Hazan Denizcioğlu ile telefonla görüşmüş ve "Bu hainleri biliyoruz, biz de meydanlara çıkacağız, vatani bu çapulculara böldürmeyiz." diye konuşmuştu.

Şehit Necmi Bahadır Denizcioğlu, 18 Temmuz 2016 Pazar günü Ankara Karşıyaka Şehitliğine defnedildi.

Pınar Hazan DENİZCİOĞLU: "Devletimiz her konuda bizlere kol kanat gerdi."

Pınar Hanım sizi tanıyabilir miyiz?

38 yaşındayım. 11 yıldır evliyim. Ankara'da ikamet ediyorum. 10 yaşında bir kızımız var.

15 Temmuz'da neler yaşadınız, anlatır mısınız?

11 Temmuz günü kayınvalidemim yanına İzmir'e gitmiştim. Görümcelerim de vardı hep beraberdik. 15 Temmuz günü eşimle sürekli telefonla konuştuk. Normalde o kadar hiç konuşmazdık. 15 Temmuz akşamı köprüdeki askerleri televizyonda izleyince eşimi aradım. Bana ben yatsı namazını kıldıktan sonra akrabalarını ve Suriyeli komşumuzu da alıp önce ilçe teşkilatına daha sonra da genel merkeze gideceklerini söylemişti. Oraya gittiğinde yine konuştuk. Ortamın çok karışık olduğunu, polislerin kendilerinin ilerlemelerine izin vermediklerini, halkın orada biriktiğini söyledi. Sonra helalleştik. Bana, hakkımı helal et, dedi. Ben de gazan mübarek olsun, dedim. Kızımıza çok iyi bak Pınar, artık sen onun hem annesi hem babası olacaksın, dedi. Kızım, babasıyla en son saat 18.30'da görüşmüştü. Şehit olmasaydı beş gün sonra o da yanımıza gelecekti. Ama gelemedi.

Necmi Bey'den bahseder misiniz?

Beş çocuklu ailenin üç oğlundan biriydi Necmi. Serbest meslek sahibiydi, elektrik işleriyle ilgilenirdi. Kendi hâlinde bir esnaftı. Çok iyi bir insandı. Evladının okumasını, iyi bir mesleğinin olmasını çok isterdi. Kavgayı hiç sevmezdi. 17-25 Aralık sonrası bu örgüte karşı oldukça hassas reaksiyonlar gösteriyordu.

Kesinlikle iyi niyetli olmadıklarını söyler ama vatanımız sahipsiz değil, bizler varız derdi.

Cumhurbaşkanımızı çok severdi. Onun vatan ve millet duygularında samimi olduğuna inanırdı. Son zamanlarda ibadetlerine düşkün olmuştu, Kur'an ezberlerini arttırmıştı. Namerde muhtaç olmadan kızımıza iyi bir gelecek hazırlamak isterdi. Zaten o gün Cumhurbaşkanımız meydanlara inin demeden o çoktan sokağa çıkıp şehit olmuştu.

Son bir seneniz nasıl geçti?

Açıkçası burada konuşacak çok şey var ama bazı duyguları kelimelere dökemezsiniz. Kızım ve benim için çok zorlu bir süreçti. Kızımı babasız büyüteceğimi hiç düşünmemiştim. Evimiz oldukça sessizleşti. Özellikle ramazanda bizim için daha zor oldu. Her ramazan elinde pideyle kapımızda olurdu, bugünlerde yokluğu daha ağır bizim için. Özel günlerin gelmesini istemez olduk, bizim için çok acılı. Özellikle babalar günü televizyonu açmak istemedik. Her kanalda babalar günü reklamları vardı ve kızımız çok üzüldü. Babasının resmini yapıp babalar gününü kutladı kendi hâliyle. En son davaların

başladığı süreçte Sincan adliyesinde sanıkların inkâr ediyor olması, onların bu kadar lakayt tavırları, herhangi bir esef ve üzüntü duymuyor olmaları beni ve benim gibi şehit ailelerini kedere sürüklüyor. Ama hamt olsun ki vatan haini değiliz. Devletimize zarar verenlerden değiliz. Kızım ve ben bu şahadetin getirdiği şerefli onuru ayakta durarak dimdik taşımayı vatana ve şehidimize bir borç biliyoruz. Devletimizin her konuda bizlere kol kanat gerdiğini sonuna kadar hissediyoruz. Bu yüzden de başta Cumhurbaşkanımız olmak üzere tüm dava arkadaşlarımıza destekleri için, bizi yalnız ve sahipsiz bırakmadıkları için, kızım, kendim ve benim gibi tüm dava arkadaşlarım adına teşekkür ediyorum. O gün eşimin “Eski Türkiye yok, yeni Türkiye var” demesi hâlen kulaklarımda yankılanıyor. Bundan sonrası için neler planlıyorsunuz?

Bundan sonrası için de bu davaların olabildiğince takipçisi olacağım, hedefim budur. Tabii ki şehidimizin emaneti olan evladımızın vatana ve millete babasını şiarında ilerleyen güçlü bir Türk kadını olmasını hedefliyorum. Allah'ın izniyle eşimin şefaatine nail olabilmeyi Yüce Rabbimden niyaz ediyorum.

Bundan sonra için şehitlerimizin olmadığı, ilim ve irfan dalında ilerleyen bir ülke olmayı, çalışmayı seven, soran sorgulayan, vatanını, milletini seven imanlı gençler yetişmesini isterim.

Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

15 Temmuz'un sene-i devriyesinde, bizleri unutmayarak derginize taşıdınız, acımızı paylaştınız, Diyanet İşleri Başkanlığımıza çok teşekkür ediyorum. Şehitlerimizin ruhları şad olsun.